

Ma ei läinud mitte häämeelega suurtes seltsfondades, sest et ma hirmus arg olin. Aga mis ei tee inimene kõit ära, et aga ühele neiuksesele meeldida!

Ma panin enesele toredad pühapäewariided selga ja eh-tisin end üleüldse nagu peigmes-inimene lunagi.

Kui ma aga oma tulewase äiataadi maja ette jõudsin, põksus mu süda kange hirmu pärast nii waljusti, nagu oleks mu rinnus kumme seppa tööolnud.

„Ah“, mõitlesin ma, „kui saäl kedagi wõdrast ei oleks — oh, kui kõit juba mööda oleks!“

Daneks leidsin ma oma äiataadi üfipäinis. Ta kirjutas oma toas üht rehnungi.

„Teie tulete wähe hilja, herra Aru,“ sõnas ta.

Ma tegin sada kraapjalga pahemale ja paremale poole ja naersin ahastuse pärast, et lahket nagu teha, kuna suur seltsfond wõdraid mu pääajus tuhatnelja leeru täis. „Ah, kui wõdraid ei oleks!“ ohkasin ma.

Wahetajal oli äiataat rehnungi walmis saanud ja otsis liiwatopfi. Hädaohuliselt tahtsin ma teda filmapill aidata, kargasin püsti, wõtsin aga õnnetul kombel liiwatopfi asemel tinditopfi ja walasin walmistkirjutatud rehnun-gile selga. Mineustus lippus mulle elstust märgates tassale. Selles segaduses ja rutus tõmbasin ma tassust oma lumi-walge taskurätiku ja hakkasin sellega lauda puhastama.

„Kolmatkümmend, mis Te' teete, herra Aru!“ hüüdis äiataat naerdes, lükkas mind mu musta rätikuga ee-male ja seadis kõit jälle korda. Siis saatis ta mind saali, kus terve seltsfond juba koos oli.

Ma läksin talle järele, aga mu süda oli täis ära-ütlemata kohmetust, mis aga weel suuremaks läks, kui

maha waadates oma püfisiääre pääl suure wärske tindi-pleti nägin olewat. „Taewas, halasta!“ ohkasin ma. „Mis saawad teised minust arwama?“

Saali uks läheb lahti, ma tahan end siige wiisakaks teha, astun ruttu üle läwe sisse, kumardan pahemale ja pahemale poole ja teen kraapjalgašid, mis kanged fondid aga lubawad, ei näe aga hirmu ja kohmetuse pärast sugugi, et just minu ees üks tüdruk seisab, kes parajasti üht pas-teeti lauale wiib. Mu filmad on sirjud ja ma kumardan edasi. Kumardades lõõn ma pääga tüdrufule selga, nii et tassis pastet lõpeti! taldriku päält põrandale lendab, ja ise kumardan ma ista edasi. Mul oli, nagu seisaks ma lahingisse minemiseks walmis olewa waentase wäe ees, kuna tulin bigi mu otsaesist tassis.

Kuda wõdrastele minu kumardused meeldiswad ja kuda nad wastaswad, ei tea ma, sest üles waadata ma ei julgenud, waid kumardasin ista edasi, kuni üks uus õn-netus mu auupassumistele piiri pani. Ma olin nimelt ku-mardades oma jalgadega maaleolewa tassi pasteedi juurde jõudnud, mida tüdruk, kes ära oli ehmatanud, weel mitte ei olnud üles wõtnud.

Korraga tunnen ma, et mul midagi jala all on; näha ma enam ei wõinud, sest et mu filmad hirmu pärast sir-jud oliwad. Mu jalg libiseb alt ära ja ma langen, nii pilt kui ma olen, plauhti! põrandale pifali. Suuresolejate nae-rulaja wõite enesele ise mõelda!

Kustudes liiskusin ma enesega ühes ta tass tooli taasa, millest ma sinni haarda tahtsin, pääle selle weel ühe noore preili, kes teise tooli pääl wagusasti istus. Ja — tulla taewas! — nimelt Maali oli see!